Ala.ni, la veu que ho pot cantar tot

Ala.ni, en un moment del concert que va oferir diumenge a l'auditori de La Merc de Girona, dins del Black Music Festival Foto: SARA CABARROCAS.

La cantant anglesa Ala.ni [http://ala.ni/] va actuar dissabte a la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona i diumenge ho va fer a l'auditori de La Mercè de Girona, també una antiga capella, dins del Black Music Festival [http://www.blackmusicfestival.com] . Són dos espais ideals per a la proposta d'aquesta vocalista subtil i poderosa alhora, que en les imatges promocionals apareix sovint amb un aspecte molt sofisticat, però que, almenys en aquesta gira, aposta per la sobrietat absoluta; vestida amb texans, una samarreta negra i una jaqueta que potser va trobar en uns encants londinencs, es va presentar a l'escenari de La Mercè acompanyada només per la guitarra elèctrica de l'excel·lent músic francès Christophe Lardeau [http://christophelardeau.com/] –que ha tocat també amb Ben l'Oncle Soul–, la seva guitarra acústica, els respectius tamborets i una tassa, probablement de te, sense ni tan sols els habituals monitors que permeten als músics escoltar-se en escena. Un detall important era el seu micròfon: un artefacte preciós que, com va dir ella, és "molt antic, potser té uns vuitanta anys", més o menys l'època en què Billie Holiday i Judy Garland –dos noms que sovint se citen quan es parla d'Ala.ni– van construir la seva llegenda. No queda clar fins a quin punt aquest micròfon ajuda a fer encara més càlida i atemporal la veu d'aquesta jove cantant que, si tanques els ulls, et fa viatjar en el temps, com si estiguessis escoltant la ràdio als anys trenta del segle XX.

Ala.ni va començar amb el tema que obre el seu gran àlbum de debut, You & I, tot un encert titulat Cherry blossom. Mentre buscava uns anells que havia perdut i parlava amb el públic sobre l'amor –"És divertit o seriós?"–, va continuar amb joies com ara Ol'fashioned kiss, Suddenly, Roses & wine i To the river, interpretades amb una expressivitat i una gestualitat pròpies d'una actriu consumada. Després va improvisar a partir de frases escrites pel públic en unes targetes, en un exercici tan divertit com ben resolt. En la recta final van arribar les versions: les menys previsibles, de la collita del 1968, Run, Shaker life, de Richie Havens, triomfador de Woodstock, i Wichita lineman, de Glen Campbell. I, ja en els bisos, tot un estàndard (All of me) i Can't help falling in love, del rei Elvis. En resum, Ala.ni ho pot cantar tot i fa que tot soni gloriós.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-03-2017 Pàgina 18

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1092899-ala-ni-la-veu-que-ho-pot-cantar-tot.html